

v e r e n i g i n g
O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor publ. en abonn.: E. Brugsma ~~weg~~ 1, f. 512 2555 SC Den Haag tel: 684541

Secretariaat: Kramsvogellaan 29 2566 CB Den Haag tel: 254273

verschijnt 2x p.maand

27e jaargang nr.15

nadruk verboden

15 april 1983

x in de kantlijn betekent de vraag

" " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Voor alle zekerheid nog weer: wij zijn niet alwetend, zijn niet onfeilbaar en stellen er prijs op wanneer u zelf nadenkt. Wat mijn onderwerp betreft: Er zijn vele actuele en geestelijke te bedenken, maar misschien is dit iets:

D E W E G V A N D E S C H O O N H E I D
= = = = =

Er bestaan vele wegen tot innerlijke bereiking, vele wegen naar de bewustwording. Over het algemeen zal de mens op zijn weg naar het grotere bewustzijn enigszins tegengehouden worden door zijn eigen omgeving, zijn dagelijkse beslommeringen en voo al ook door zijn eigen ergernissen.

U leeft nog steeds in een tijd waarin het atoemgevaar steeds weer dreigt, ren tijd waarin overal tankwagens met gif omkantelen en het milieu bedreigen plus de mensen. Een tijd vol werkeloosheid, een tijd van toenemende bezuinigingen enz. enz. Ik zou nog geruime tijd voort kunnen gaan alleen door de dingen die de mensen bezig houden en ergeren op te sommen.

Aan de andere kant: er is al jong groen en magnolias staan als bleke schaduwen die in het zonlicht soms bijna wasachtig voor een ogenblik stralen en flonkeren. Het bloeiende hout begint zijn kleuren te tonen en ergens dient de lente zich wat aarzelend en toch voorzeker aan.

De luchten zijn vol van wolken die drijvend vele vormen aanneemen tot je in vreemde landschappen schijnt te kijken. De wind zingt soms, jaagt vaak, streelt een enkele keer.

De wereld is vol van leven. En dat trekt zich kennelijk van al die zorgen die u zich maakt niet veel aan: de doffers stappen, de borst vooruitgestoken, achter hun duivinetjes aan, de massen tjlpen om een eigen gebied af te bakenen en vooral hun nest veilig te stellen.

Zwermen vogels trekken langzaam al weer verder naar het noorden.

De gehele natuur gaat verder en trekt zich van alles schijnbaar niets aan. Kijk er eens na, denk er eens over en besef dat degene die de weg van de schoonheid wil gaan eerst moet leren de schoonheid ook te zien.

Zelfs wanneer schoonheid veelzijdig, maar soms ook zeer eenzijdig kan zijn: een vervallen boerderijtje ergens aan een stinkslootje kan een onvoorstelbare schoonheid genieten: een melange van kleuren waar je bijna gek van kunt worden wanneer je ze eenmaal begint te bevatten en toch kan het geheel gelijktijdig je reukzenuwen beledigen op een wijze die tenminste schokkend is.

Overal zijn tegenstellingen, zeker. Maar ongeacht die tegenstellingen is er ook overal leven, schoonheid, een harmonie: Een samenvloeiën van vele factoren die u te samen zeggen dat het leven ook steeds weer een grote schoonheid omvat. Dit leeft, is, toont, zich overal.

Een mens die in uw dagen de weg van de liefde wil gaan heeft het nogal eens moeilijk, want het wordt veelal steeds moeilijker om de mensen als geheel lief te hebben. Men geeft je eenvoudig de kans niet.

De mens die het zoeken wil in de wijsheid struikelt bijna elke stap weer over de eigenwijsheid van anderen of eigen onbesef t.a.v. eigen eigenwijsheden.

Maar de schoonheid? De schoonheid is er. Het is of zij in een voortdurende bijna caleidoscopische reeks veranderingen op je wacht en je altijd weer uitnodigt je mee te laten voeren, iets te beseffen van de onmetelijke harmonie.

Zij konfronteert je altijd weer met het eigen ritme en de schijnbaar blijvende cirkelgang die in de spiralen van de tijd de waarheid voortdurend weer openbaart.

Dit is natuurlijk iets - ik geef het graag toe - dat voor vele mensen iets betekent waaraan je alleen maar doet in je vrije tijd. En zelfs dan heeft men meestal geen tijd over, daar volgens de geldende opvattingen ook de vrije tijd besteed moet worden om het leven ludieker te maken.

Bovendien is de schoonheid ergens ernstig: niet dat zij geen peelse toetsen kent, speelse flonkeringen die b.v. op het golvende oppervlak van het water voor een ogenblik een zoeklichtspelletje spelen met de omgeving.

Maar toch is de schoonheid in wrzen ernstig. De duif die achtervolgd wordt door de doffer speelt het rituele spelletje en kent daarin toch ondanks alle ernst iets van de intensiteit van leven en de schoonheid van het zijn.

De bomen die het groen weer gaan tonen dat u een verademing betekent na een lente waarin alles nog grijs, grauw en zwart leek te zijn, zijn ernstig bezig met leven. Leven is schoonheid. Wie het leven wil beseffen moet de schoonheid beseffen.

Zoeken dus. Maar zoeken naar de achtergronden van de schoonheid heeft weer zo weinig zin. Je kunt natuurlijk roepen dat God de schoonheid heeft geschapen. Maar wordt zij daardoor anders?

Zij is. Zij is het product van alle gebeuren te samen. Denk aan een nova die aan de hemel ontluikt, die ene ster die opeens meer flonkerend en helderder is geworden. Schoonheid die misschien ook de vernietiging betekent van een aantal planeten. En toch, een extra accent dat nadruk legt op de statige schoonheid van de sterrehemel.

Dit te begrijpen is, zo dacht ik, niet zo moeilijk. Maar wij

kijken altijd naar hetgene wat er aan lelijks bij zit. Zoals: ja, wij hebben wel een lekkere zachte winter gehad en het voorjaar begint nu eindelijk echt te komen. Maar heb je gezien hoeveel muggen er al zijn?

Daar heb je dan niet veel mee te maken: die muggen zijn deel van het leven zoals al het andere en geen reden tot bijzondere opwinning en neerslachtigheid.

Maar wanneer wij de schoonheid proeven, wanneer wij in klanken, in muziek, in kleuren iets beleven van een werkelijkheid die verder gaat dan alleen maar een oppervlakkige reclameboodschap, dan hebben wij iets gegrepen van een eeuwigheid.

Schoonheid en harmonie zijn beginselen die van de eeuwigheid uitgaan. En onze weg naar het beleven van die schoonheid en die harmonie betekent voor ons dan ook: een langzaam opgaan naar een grotere werkelijkheid en eenheid.

In een tijd zoals deze - ik heb u reeds enkele van die kreten opgesomd - zijn de mensen vooral ontevreden. Zij menen dat alles anders zou moeten zijn en gaan. Maar zien zij dan niet meer, hoe mooi bij dit alles de wereld toch nog is en blijft? Je hoeft niet alleen te dromen van de zandvlakten van de Sahara waar ergens enkele palmen uit het zand schijnen te rijzen en waarbij dan enkele bleek-witte huizen staan.

Je kunt ook gewoon een zandverstuiving binnen wandelen, kijken naar de groteske schaduwen van de jeneverbes, een ogenblik misschien geboeid wordende door een stukje roodwild dat zich aarzelend aan de bosrand beweegt.

Dit tweede is er ook, vlak bij. Of je kunt gewoon eens naar de zee gaan en het rumoer, het kermisachtige vertier dat er mogelijk is even vergetend om op te gaan in het ondergaan van een zon die de wolken met de meest wonderlijke kleuren pastelt om uiteindelijk als een rode bal, nog laatste schitteringen werpende, te verdwijnen achter een horizon tot het je toeschijnt dat de gehele wereld even stiller wordt en er een nieuwe, ijle klank klinkt.

Beleef die momenten. Het beleven en erkennen van dergelijke momenten alleen reeds is een verder opgaan naar de werkelijkheid. Want alleen degene die ook buiten zich de schoonheid kan en wil zien kan ook in zich iets van een andere schoonheid beseffen:

Binnen je eigen wezen liggen harmonien opgestapeld in een zo ongelofelijke variëteit, met een zodanig grote veelheid van spanningen en weerkaatstingen, dat het de mens bijna niet voorstelbaar is dat binnen zijn eigen ik een kosmos aan schoonheid en harmonie geborgen kan zijn.

Nuja, een mens die kijkt naar het onweer ziet vaak eerder de dreiging er van dan de schoonheid die ontstaat wanneer het licht uit de wolken valt alsof een kosmische fotograaf bezig is met flitsen en de omgeving zich steeds weer in scherpe contouren even aftekent.

In jezelf ligt een veelheid van zaken die mooi zijn, zaken die vreugde betekenen. In jezelf zijn landschappen, zo onvergankelijk schoon dat het je zelfs moeite zou kosten wanneer je maar een tonanderend beeld daarvan in je wereld zoudt willen vinden.

Maar dan moet je ook wel bereid zijn, niet slechts naar jezelf, maar ook in jezelf te kijken. Er is een heel oude kreet die roept: mens, ken uzelve.

Maar hoe ken je jezelf? Hoe kunt je tot zelfkennis komen wanneer je niet allereerst begint te aanvaarden wat je bent, en wat er in je leeft? Schep dan geen kunstmatige tegenstellingen. Projecteer geen vreemde dreigingen en verschrikkingen tegen een werkelijkheid waarin

zij mogelijk niet bestaan, soms niet eens kunnen bestaan. Dingen die altans nu nog geen werkelijkheid voor u zijn.

Voorvoel desnoods enigzins wat er in de toekomst mogelijk is, maar laat je daardoor niet biologeren. Zoek enige schoonheid rond maar vooral ook in jezelf.

Zo vreemd het u moge klinken, mensen, zelfs het sterven vkan een bele ing zijn van onvergelykelijke schoonheid: een langzaam wegebben en wazig worden van de wereld waarin misschien nog een gezicht kenbaar is , maar klanken al bijna hun betekenis gaan verliezen tot er een vreemde golf van licht op je afkomt. Een ogenblik dan van diepe ontroering en aarzeling tegelijk en dan, opeens, de duistere tunnel waar je door gaat om, als was je door een bergwend van noord naar zuid gegaan, opeens terecht te komen vanuit een winter in de zomer.

Zelfs het sterven kan zijn schoonheid in zich bergen. Er is niets waarin de schoonheid niet spreekt. Aanvaardt dan ook dat die schoonheid in je leeft.

Zoek naar dingen in jezelf die schoonheid zijn en harmonie. Probeer niet de gehele wereld rond je te interpreteren volgens je somberste voorspellingen en verwachtingen. Projecteer niet steeds weer elke tegenstelling die daardoor in jezelf ontstaat ook vanuit jezelf naar die wereld toe, maar probeer eerder elke tegenstelling in jezelf tot een evenwicht te brengen tot in je die glans, die gloed weer oplaait van waaruit de werkelijkheid steeds sterker beseft wordt.

Houdt je niet te veel bezig met mooie woorden en voorstellingen. O, ik ken die verhalen wel. Diep in jezelf ligt een tempel, In die tempel staat een altaar en daarop leeft een vlam. Deze vlam is de werkelijkheid die, alle schijn verterende, jou brengen zal op de plaats waarin je binnen de kosmos dient te zijn.

Als beeld fantastisch mooi. Maar waarom dan alleen verbeteren zoeken naar die tempel en niet kijken naar de tuinen die er omheen liggen?

Je hebt gedachten van schoonheid. Soms, zonder het te beseffen zeg je diep in jezelf woorden die een gedicht zouden kunnen zijn. Soms, ook zonder woorden, zie je opeens een samenvloeien van licht en kleuren die een doek zou kunnen worden waarop zelfs de meest beroemde kunstschilder nog jalcoers zou worden.

Soms zingt er alleen maar een eenvoudig liedjr in je, bijna een deun. Daar komen dan associaties bij en voor een ogenblik ben je innerlijk opgenomen in een gloed van tevredenheid. Dan heb je even het gevoel dat er toch zoveel is waar je bij behoort.

Zoveel, dat al wat er buiten je bestaat voor een ogenblik onbelangrijk schijnt te worden. Schoonheid. En toch wil ik hier niet peliten voor die mensen die alleen maar naar binnen kijken.

Want hoe kun je die wereld in jezelf ook maar enigszins naar waarde waarderen, kun je er voorjezelf een vorm en gestalte aan geven waardoor zij beleefbaar en beseft kan worden wanneer je niet kijkt naar de wereld buiten je?

Maar zoek eerst dit gevoel van schoonheid in jezelf en probeer het dan te herkennen in die wereld waarin je naar eigen emening nu bestaat.

Probeer niet alles tot orde te brengen door stiere, onveranderlijke regels te aanvaarden: hij zult, hgij zult niet Mensen die zo leven doet mij denken aan vreemde figuren die de werkelijkheid blad na blad uiteenrafelen en vernietigen omdat zij op God wachten en ondertussen incanteren: hij komt wel ... hij komt niet ...

Het is een geheel. Uw innerlijk is een geheel. Denk niet dat je groeien kunt: je bent geschapen, maar je kent jezelf niet. Je bent voor jezelf een doolhof geworden. Daarin kun je de monsters opzoeken, maar ook schoonheid vinden. Zoek dan de schoonheid: deze is een leidraad die je verder brengt.

Luister: wanneer ik zo een verhaal zit te vertellen denkt U "het is wel mooi, maar je moest maar eens in onze toestand zitten". Dat is waar.

Toch denk ik dat, wanneer je in jezelf een bewustzijn van schoonheid weet te behouden, alle verschrikkingen van het leven je nog dragelijk zullen zijn.

Denk maar eens aan een van Gogh. Een man die leefde met een ontstellende intensiteit, die afgronden van wanhoop kende, maar elke keer weer gegrepen werd door warrelingen van licht, warrelingen van kleur.

Een man die, dit voor een ogenblik neerwerpende op een doek, ook een ogenblik lang in een hemel was, terwijl het voor anderen scheen of hij leefde in een hel.

Die mensen zijn er. U zoudt niet de eerste of de enige zijn. In jezelf zijn er zaken die moeilijk in woorden omschrijfbaar zijn en toch vrede betekenen, een kracht en aanvaarding in zich dragen waar je later verbluft over staat.

Die dingen zijn belangrijk. De buitenwereld geeft er alleen vorm aan. De buitenwereld is het ritueel dat wij nodig hebben om de innerlijke waarheid en vooral de innerlijke schoonheid te herkennen. Maar wanneer wij de weg van de schoonheid durven gaan is er ook altijd weer dat ogenblik van geluk, van verstilling. Dat ogenblik van een opgeladen worden door krachten die wij niet werkelijk kennen en waaraan wij misschien ook geen naam willen geven. Maar krachten die ons een ogenblik groter maken, op doen rijzen tot wij, als reuzen boven onze wereld staande, zeggen: zie, de schoonheid in mijzelf. vindt ik weergegeven in de landschappen, in de vreemde architectuur van de steden, in het geluk van de mensen en zelfs in de mislukkingen.

De schoonheid weerkaatst, steeds weer. Want wat staat er, wanneer wij aan het einde van de weg komen waarlangs de schoonheid ons voert?

Zeker, iets als een tempel. Ik heb dit reeds genoemd als beeld. Maar het is meer: j het is de kroon, het samentrekken van alle leven in één harmonie, in één aanvaarding. In één diepe erkenning die je in jezelf misschien voor het eerst in je bestaan een omschrijving van de werkelijkheid mogelijk maakt.

Terug van de schoonheid naar de wereld. Het lijkt alles zo speels en wereldvreemd. Mens, zo roept men, trek je je dan niets aan van alle ellende van deze wereld?

O, zeker, je trekt je heus wel die ellende aan - wanneer je tijd over hebt. Maar probeer als mens dan ook steeds te blijven beseffen dat overal schoonheid te vinden is, ondanks alles.

Vindt in jezelf het licht van die schoonheid en weerkaatst het naar je wereld. Besef dat alles samenvalt, ergens buiten ruimte en tijd, in één eenheid, in één werkelijkheid. En dat het alleen die werkelijkheid is waarin God waarlijk voor ons leeft.

Zeker, het klinkt alles wat overdreven. Wanneer je als geest zo praat vergeet je al te snel de beperkingen van het menselijke bestaan en zie je over het hoofd dat een elk zijn eigen ellende kent. De een heeft hoofdpijn, de tweede is boos omdat hij zojuist een schop tegen de schenen heeft gehad en de derde is mogelijk bezorgd omdat hij misschien ontslagen wordt.

Het is waar. Het leven is vol van allerhande dreigingen en ellende. U hebt gelijk. Maar dreiging en ellende brengen ons naar de chaos. Niet omdat zij bestaan, maar omdat zij ons kunnen gaan beheersen.

Wie beheerst wordt door tweespalt, beheerst wordt door haat en vandeerdheid is ook steeds meer bezig zijn innerlijk beeld van zichzelf te verwerpen. Dan laat je de schoonheid, het licht, de kracht die in je heersen verkomen en verloederen tot het schijnt of er niets meer van over is.

Dan lijkt het alles op het mooie vervallen huisje met het stilstaande watertje ervoor waarvan ik zo even sprak: je wilt de schoonheid niet meer erkennen maar concentreert je er alleen op de stank te ruiken van de sloot.

Dat is toch niet realistisch, zelfs niet verstandig? Je kunt niet leven wanneer er niet iets bestaat van schoonheid, enige genegenheid en ergens niet iets - al is het maar een grein - van begrip aanwezig is?

Van al die dingen is de schoonheid een van de weinige die door de mensen niet zo snel vervormd kan worden. Van alle wegen is het de weg die het minst door de menselijke gemeenschapsdrang wordt beperkt.

De liefde is door de kerken en de gemeenschap langzaamaan vervormd tot er van haar werkelijkheid niet veel of zelfs niets meer verblijft. De wijsheid is een parodie op zichzelf geworden nu een ieder zijn eigen wijsheid meer en meer beschouwt als het enige wat er op dit gebied bestaat of mag bestaan.

Luister je naar dergelijke mensen dan blijken zij vaak zo overtuigend te werken dat je zelf niet meer weet wat je moet geloven, wat je moet denken.

Hoe vaak gebeurt het niet dat je alle begrip kwijt raakt inplaats er iets bij te winnen in een z.g. onfeilbare leer of een z.g. eeuwige en altijd bestaande waarheid?

Maar als je de vreugde kent, die schoonheid, dit lichtende tintelende gebeuren dat voortdurend terugkeert in je leven en in je wezen woont, dat gevoelt dat bestaan kan van het ogenblik van je geboorte af tot zelfs in het sterven en na de dood, dan heb je een weg gevonden die blijft en niet door anderen vernietigd kan worden.

Schoonheid is iets wat in jezelf leeft. Wijsheid is maar al te vaak iets, wat je aan anderen meent te kunnen ontleen. In liefde is een woord, dat reeds zovaak misbruikt is en tot een eis aan de wereld is gemaakt, dat je zelfs bij diep onderzoek in jezelf niet meer zeker kunt zijn wat daarvan nog in je over is gebleven.

Mogelijk ben ik een dwaas om op deze, uw wereld, de weg van de schoonheid te prediken. De mensen gaan door de steden, zien de grote gapende hiaten van de slopers en zeggen alleen droef: dat is er nu overgebleven van iets wat mij dierbaar was.

Maar als je dan even naar beneden kijkt zie je een stukje gras dat zich door het puin omhoog heeft geworsteld. En staat daar niet, zelfs nog bloeiend, een plantje lepelblad? En wanneer je dan nog verder kijkt zie je mussen daar spelen, een volgel misshien achter een kever aan jagen.

Dan is ook daar leven, dan bestaat ondanks alles zelfs in het puin schoonheid. Maar je moet haar wel zien. Je moet er naar kijken, naar durven zoeken.

Er is gezegd: oordeel niet, opdat je niet geoordeeld worde.

Ben schitterende spreuk. Maar, lieve mensen, wanneer dit waar is, hoezeer zult u dan geoordeeld worden. Want u doet zelf niet anders, u oordeelt en veroordeelt de gehele dag.

De schoonheid maakt dit be -- en ver-oordelen wat overbodig. Het is iets wat je gevoelt, iets wat in je leeft, iets geheel van jezelf. En dan kun je langzaam maar zeker ook gaan groeien naar een begrip waarin de tegenstellingen versmelten.

Dan is een stormachtige zee met zijn witte koppen opeens geen dreiging meer, maar de uitdrukking van een onmetelijke kracht waarover toch weer het licht van de zon zal spelen wanneer deze door de wolken heen dringende even een schicht van licht neergooit om tot zilver en goud te maken wat zo even alleen nog grauw en dreiging was.

O, ik probeer op het ogenblik eerder een gevoel over te brengen dan een redelijk betoog te houden. Maar waar de mens de schoonheid weet te vinden daarb' allen de tegenstellingen langzaam aan weg en versmelten tot een éénheid van uiting. Is nu de versmelting van al tot eenheid niet het uiteindelijke doel, dat voor ons allen bestaat?

Zolang mensen elkander blijven bestrijden en vijanden blijven zal er nooit een werkelijk volledige mens op aarde kunnen bestaan.

Maar wanneer mensen mensen als zodanig aanvaarden en begrijpen bouwen zij gezamenlijk het beeld van de volmaakte mens, de ideale mens waarin alle mogelijkheden bestaan en waarin toch gelijktijdig alle harmonie behouden kan worden.

Dat is hetgene wat voor mij deze weg van schoonheid zo belangrijk maakt. Niet, dat zij altijd zo prettig is. Het kost heus wel moeite haar te gaan.

Het is een pad dat je volgt. Er zijn ongetwijfeld ook andere paden te vinden die naar het zelfde doel kunnen voeren. Maar waar kun je een pad vinden dat zo sterk verknoopt is met al wat er in je leeft? Waar vindt je een weg die je elke maal weer wanneer je iets van schoonheid ervaart innerlijk ook iets van de schoonheid ontsluit, zodat je innerlijke bereiking schoonheid is die herbeleefbaar wordt, zodat innerlijke harmonie altijd weer en ondanks alle tegenstellingen en spanningen tot stand komt.

Harmonie die je verder brengt naar een aanvaarden van en op de duur ook voortdurend beleven van een hogere vorm van harmonie. Voor mij is dit de beste weg die ik ooit had kunnen kiezen.

Aan de andere kant: het is zo gemakkelijk gezegd, dit " kies dan maar deze of gene weg. "Zeker, voor mij is de schoonheid de best denkbare weg tot het beleven van de volmaaktheid. Ik weet niet wat zij voor u kan zijn of is.

Maar ik weet wel dat teveel mensen en geesten de schoonheid verwaarlozen, dat zij niet bereid zijn verder te kijken, dat zij de ogen bewust neerslaan om wat verdienste te vergaren langs het pad waarop zij lopen, maar de eeuwigheid niet willen zien waarbinnen zij zich bewegen.

Dan probeer ik uit woorden een bouwwerk te maken waarin iets van mijn beleven van en leven met de schoonheid overleeft. Dan probeer ik in klanken iets weer te geven van die zon, die straling, die kracht die ook in het ik gaat stralen wanneer de grenzen uiteindelijk een beetje breken en de schoonheid een werkelijkheid wordt die je met je draagt waar je ook bent en wat er ook met je gebeurt.

Ik probeer gevoelens over te dragen, meer dan feiten. Misschien is een vrijdag als deze niet bepaald het meest geschikte medium voor zoiets. Maar wanneer je leven moogt in licht, wanneer je omspoeld wordt door die tintelende vloed van goud, voortdurend de regenbogen neer ziet dalen waarin het licht, in vele kleuren gesplitst speelt met

met werelden en sferen beleef je eerst een klein deel van de werkelijkheid waarvan wij allen deel uitmaken.

En wanneer je in dit alles dan steeds weer die ene klank hoort, dat onuitsprekbare dat zich langzaam vormt tot de Ene Werkelijke Naam dan, mijne vrienden, kun je niet anders dan moet je spreken, zingen van, ja leven voor de schoonheid.

Dan zeg je: ach ja, voor mij was het een zo goede weg. Het is een pad dat ik vreugdig en toch moeizaam gegaan ben, op uw wereld en daarna. Het is een weg die zeker niet zonder smarten kan worden afgelegd, maar waar door de schoonheid zelfs de smart tot een bijzonder accent wordt op het grootheid van het geheel, een beleven dat de schoonheid nog meer intensifieert en je beleving daarvan voor jezelf nog meer werkelijk maakt.

Hoe moet ik u daarvan vertellen? Het is altijd weer moeilijk er woorden voor te vinden, zeker wanneer je spreekt over zaken die niet geheel te verwoordenzijn omdat zij berusten in gevoelens, in die vreemde en onbestemde innerlijke wereld met zijn voortdurende echo en weerklanken, die voor jou een heil- of indien je haar afwijst een hel - kan maken uit al wat je beleeft.

Wanneer u zoekt naar vrede, zoek die niet bij anderen. Anderen kunt u soms vrede geven en misschien kunt u zozeer vrede ook met hen te samen kennen dat u hen iets van uw vrede achterlaat wanneer uw bewustzijn zich alweer elders heeft gericht.

Maar ware vrede kun je alleen maar vinden in jezelf. De Schoonheid leeft ook rond je, zeker. Maar wanneer zij niet in je tot leven wordt gewekt zul je haar nooit beseffen.

De harmonie, het onverbrekelijke eenzijn, dat in je wezen leeft is het, waardoor die schoonheid voor je kenbaar wordt. Wie dit pad wil en durft volgen zal steeds weer, zelfs te midden van de diepste smart en ellende zijn bestaan zinn verkeren in iets waarin het toch licht is, waarin toch een gloed bestaat en blijft bestaan die je kan uitteillen boven je smart en boven je beperkingen zelfs. Een kracht die je tot meester maakt van al datgene om je heen, dat in schijnbare ochaos en disharmonie zich toch zal hergroeperen tot het de perfectie van de eeuwige schepping weergeeft.

Het valt mij zwaar hierover te spreken en toch, hoe meer ik probeer het aan u duidelijk te maken, hoe duidelijker het ook voor en in mij wordt. Je moet gewoon leren kijken.

Kijk naar een stukje water, zie hoe een insect schaatsen rijdt op dit zo losse oppervlak. Kijk naar een eend die snebberende bezig is en opeens zijn spiegel als een vlag omhoog heft en de kop onder water bergt.

Kijk naar een vogel die een ogenblik verbaasd met scheve kop en kraalooogjes zit te kijken wat er nu weer gebeuren zal. Kijk naar een knop die pas open gaat, naar de nog verfrommelde kleine blaadjes die toch alweer persing een aanduiding dragen van de voltooide vorm en zeg tot jezelf "dit ben ik, Ook dit ben ik. Ik ben het leven en de schoonheid, wanneer ik ze maar wil beseffen.

Ik ben één met de bergen die, omhoog priemende tot boven de wolken, de zon nog vangen wanneer de dalen reeds in het duister zijn gehuld en een enkele lantaren reeds duidelijk maakt, dat de mensen daar nu hun weg zullen moeten gaan zoeken.

Ik ben één met de lage zee die, ruisend stil voortgaat om dan, gezweept door de wind een spel te spelen waarbij de golven over elkaar buitelen en toch het water nog steeds hetzelfde water blijft."

Zeg" ik ben een met het land, ook wanneer het geseseld wordt door de wind die dode takken doet breken.

Zoals ik één ben met het land dat koesterende ligt onder de zomerzon, één ben zelfs met het graan dat bijna bewegingsloos staat, wachtende op de kus van het eerste zoeltje. Want ik ben deel van en daardoor ben ik ook werkelijk al die dingen."

Die dingen leven in mij, in u. Wanneer er werkelijk niets meer is om nog uit te putten zal deze schoonheid in je blijven bestaan, onvergankelijk. Want onverbrekkelijk verbonden met al wat ik ben is de schoonheid die in mij leeft.

En wanneer één's alle schoonheid in mij samenvloeit zo zal ik niet zeggen "ik heb bereikt". Ik zal alleen zeggen: ik ben deel, deel van dit alles, deel van de opkomst en ondergang van melkwegen en terren. (Deel ook van de vreemde stilte van de ruimte en deel van alle leven en alle vormen die ooit bestaan hebben.

Het is alleen in mij, dat ik dit beleven kan. Maar in mij dromen ongetelde levens hun dromen en samen zingen zij een en hetzelfde lied van de eenheid die alles omvangt, die alles omvaamt, die alles in zichzelf maakt tot werkelijkheid en eenheid.

Misschien is dit alles voor u nog meer poezie dan werkelijkheid. U leeft in een wereld die zo somber is. Een wereld waarin het belangrijk is of het prijsindexcijfer met 1% daalt of met 2% stijgt.

U leeft in een wereld waarin leven en dood worden bepaald door de vraag of iemand zoveel haast heeft dat hij rood licht negeert.

U leeft in een wereld waarin de belangrijkheid van de dingen vaak bepaald wordt door de roddel van anderen. Ik weet het. En het zal dan naar ik meen vaak moeilijk schijnen een dergelijke weg te kiezen.

Dit vergt, vooral in het begin, heel wat beheersing, zeker bij de poging om van alle tegenstelling, alle lelijkheid, van alle verwijt en omslachtigheid terug te keren naar het gevoel" maar er is zelfs hier schoonheid."

Ik zeg u dat het ontsluiten van de schoonheid die in jezelf leeft waar kan zijn, maar ook tot de belangrijkste dingen behoort die je in een stoffelijk bestaan kunt bereiken. Zeker wanneer je in je wereld geen verdere mogelijkheid meer ziet.

De samenzang van al het geschapene is de meest perfecte melodie. Het samenvloeien van al het zijnde is de uiteindelijke schoonheid die nooit teloor gaat. En in jezelf draag je alle beginselen daarvan. Geef ze de kans om te ontluiken.

U bepaalt de weg die u gaat. U bepaalt de wijze, waarop u beleeft. Maar u kunt niet voorkomen dat ook u deel bent van de uiteindelijke schoonheid, de uiteindelijke volmaaktheid, voorkomen dat ook u mee gevangen wordt door de onuitsprekbare naam die het al weergeeft.

Daarom heb ik het gewaagd u dit alles voor te leggen. Misschien vindt u het gezeur? vergeet het dan maar. Misschien hebt u er iets van aangevoeld. Probeer het dan in jezelf terug te vinden.

Want zolang wij afgezonderd zijn nog van de ene alomvattende werkelijkheid dragen wij in onszelf de sleutels. De sleutels tot het beleven van altans een deel daarvan.

Kies uw sleutel. Open de deur. Begin de weg te gaan die de uwe is. Mijn weg is de weg van schoonheid. Daarom heb ik van die weg gesproken.

Maar uw weg is de weg die in u leeft. Besef alleen dat het zoeken naar, het weten omtrent harmonie altijd een deel is van de sleutel die je moet gebruiken. Want wie in tegenstellingen wil leven kan alleen een sleutel vinden tot een steeds verder dringende chaos.

Hebt U kommentaar? Ik dank u. Want het feit dat u nu even geheel stil bent, zwijgt, ervaar ik als een eerbetoon aan een harmonie die je misschien niet kunt zien, maar die je soms even kunt voelen.

Ik hoop dat ik er in geslaagd ben iets van dit alles voor U voelbaar te maken. En waar ik tekort geschoten zou zijn zal een tweede spreker ongetwijfeld op zijn wijze proberen u alsnog datgene te geven waarvoor u hier gekomen bent.

Goeden avond.

—O—O—O—O—O—O—O—

Goeden avond.

Dit tweede gedeelte konfronteert mij met een moeilijkheid: De eerste spreker deed mij vaak denken aan de Geest Gods: hij zweefde boven de wateren en elders. Vanuit zijn standpunt was dat natuurlijk wel goed, want hij had de vleugels om zo te zweven.

Maar zonder vleugels lijkt het mij wel moeilijk die hoogte te bereiken en dan nog te behouden ook.

Maar Petrus?

Petrus klimt steeds weer omhoog in zijn eigen baard. Vandaar dat alle moppen over die Petrus gemeenlijk een lange baard hebben. Bovendien was deze man sleutelbewaarder. Hij heeft wel geprobeerd die sleutels zelf te behouden, maar het vaticaan heeft ze gejat.

Zo. Dat was dan op uw interruptie enig religieus commentaar. Maar ik zit nog steeds met de vraag wat ik moet gaan doen. Ik kan nu ook wel proberen mooi over esoterie te gaan spreken, maar ben bang dat dat dan toch een afgang wordt.

Ik kan gaan spreken over de actuele zaken, maar het meeste daarvan weet u wel en de rest komt morgenavond wel in de nieuwsberichten. Of een dag of wat later.

Mij blijft meen ik alleen maar het geven van een kleine beschouwing over het leven. Tenzij u daartegen bezwaar maakt. U hebt nu de kans om dit kenbaar te maken.

Goed dan. Het vreemde in uw dagen is, dat vele mensen schijnen te denken dat zij geen leven hebben. Dit terwijl zij zoveel leven maken dat een ander meer dan duidelijk wordt dat zij mogelijk niet al te redelijk, maar wel degelijk levend zijn.

Is dit u ook wel eens opgevallen? Mogelijk is het voor velen in deze dagen moeilijk zich voor te stellen wat leven eigenlijk is.

Leven is bestaan op een zodanige wijze dat je daarin een vreugde kunt vinden zonder daarvoor te zeer afhankelijk te worden van anderen of te zeer gebonden te geraken aan bezittingen.

Een omschrijving die velen in uw tijd mogelijk onzinnig zullen vinden. Wat is daar niet de ster-reclame die u steeds weer duidelijk maakt wat een fotoapparaat is dat u werkelijk niet kunt missen, al is het maar omdat er een dame in monokini bij zit.

En bij gebrek aan levenskracht hebt u een bepaalde zeepssoort nodig. Daarvan wordt u, zo verzekert men u, zo vlot dat u al aan het dansen slaat voor de onbeklede dame dit dit demonstreert de kans heeft de douche uit te springen.

Je wordt doodgegooid met verklaringen dat je dergelijke dingen als modern mens werkelijk niet kunt missen. En toch: heb je nu werkelijk in je leven zoveel behoefte aan dergelijke bijkomstigheden die je van buitenaf worden opgedrongen?

Ik vrees dat de grootste fout die de moderne mensen maken ligt in het feit dat zij alles zonder moeite van buitenaf willen ontvangen.

Er zijn mensen die roepen b.v. over emancipatie. Een heel goed punt. Maar het mooiste van alles is wel, dat degenen die er het hardste om roepen vaak het woord zelf niet eens goed uit kunnen spreken en van de rest van de nederlandse taal een bijzondere verrie geven.

Als opmerking is dit wel vervelend, dat is juist. Maar dat neemt niet weg, dat hetgeen ik zeg ook nog waar is ook. Zoals ook bij die mensen die zo "instaan voor hun rechten". Maar daarbij zien zij zichzelf zo links dat zij in feite niet eens meer weten wat r echts of recht betekenen.

Zoals er heel wat mensen zijn die steeds weer roepen dat de staat voor hen verantwoordelijk moet zijn. Kennelijk vergeten zij even dat het menselijke leven nog steeds geen cooperatie is met uitgrsloten aansprakelijkheid.

Voor mij ligt de grote moeilijkheid van het levenssfeertje van velen in deze tijd voornamelijk in het kennelijke onvermogen van de mens om terug te vallen op zichzelf en eigen kwaliteiten. Zelfs de stilte die tot denken aanleiding zou moeten zijn blijkt men niet meer aan te kunnen.

Ik heb mij altans laten vertellen dat men op straten, in bussen en treinen tegenwoordig jongelui aan kan treffen die een wat verholen koptelefoontje op het hoofd dragen en dan een soort epilepsie na zitten te bootsen - want zij hebben voortdurend muziek nodig. Tot hen zou ik willen zeggen: wanneer je werkelijk voortdurend muziek nodig hebt is je verstand zeker met de muziek mee.

Als mens heb je toch ook wel eens een tijdje van rust en stilte nodig om een tot jezelf te komen en na te denken? Zou dat niet gezonder en prettiger zijn? Bovendien is er misschien hier of daar nog wel iemand te vinden met wie je eens van mening zoudt kunnen w isselen. Zover ik het begrijp hebben dergelijke jongelieden daarin schijnbaar weinig of geen interesse meer.

Zoals er oudere mensen zijn die thuis een kastje schijnen te bezitten waarop zo nu en dan een testbeeld verschijnt - wat dat dan ook wezen moge - hetwelk zij dan aanzetten in de hoop dat als zij maar lang genoeg blijven gluren er daarop een ventje zal verschijnen dat hen vertelt wat zij moeten denken en geloven.

Het erge schijnt daarbij te zijn, dat deze mensen wel voortdurend over het kastje mopperen, maar feitelijk geheel niet meer kritisch zijn. Wel wijzen zij kennelijk alles af wat enige inspanning vereist omdat men probeert enige kennis over te dragen.

Dit blijken verschijnselen van uw tijd te zijn. Iets waar ik even stil bij wordt. Want wanneer ik de beelden die men mij daarover geeft beschouw heb ik wel enige stilte nodig, al is het alleen maar om weer tot mijzelve te komen.

Ik wilde, dat ik die mensen ook eens vragen zou mogen stellen. Mijn eerste vraag zou luiden: waarom roepen jullie toch steeds weer zo nadrukkelijk dat het tijd wordt dat anderen iets doen? Kun je dan zelf niets?

Waarom moeten anderen zorgen voor een betere vrijetijdsbesteding? Kunt u daar zelf geen oplossing voor vinden? Waarom moet een ander zorgen voor je huisvesting? Kun je niet zelf een oplossing zoeken? En waarom moeten anderen voor uw inkomen - en dan graag ruim - zorgen? Bent u nu werkelijk geheel niet in staat nog iets te doen waar u een boterham aan over kunt houden?

En waarom, zo luidt mijn tweede vraag, bidden de mensen maar steeds dat God hen hun zonden zal vergeven? Het is toch veel gemakkelijker om die niet te begaan?

En waarom legt men zoveel nadruk op de genade? Genade zal natuurlijk altijd welkom en nuttig voor ons zijn. Maar wanneer je maar blijft wachten op een uitstorting van genade zullen alle mogelijkheden en verwachtingen die men kent daardoor naar ik vrees een genadeslag krijgen.

Je kunt de zaak bezien zoals je wilt. Je kunt op elke wijze zoeken naar God, de werkelijkheid, de eeuwigheid of, wat mij betreft, naar een hoofdprijs in de loterij. Maar als je er zelf niets aan doet zal er niet veel gebeuren.

Iedereen beseft wel dat je om een hoofdprijs te winnen in de loterij een lot moet hebben. Men beseft zelfs, dat je kans op een ~~grote~~ prijs dan nog zeer klein is. Maar hoeveel mensen schijnen niet eerlijk te geloven dat het voldoende is om op je achterwerk te blijven zitten en dan de hoofdprijs op te eisen, alleen maar omdat zij er nu eenmaal zijn? Hoeveel mensen willen niet winnen in bewustzijn, hiernamaals enz. enz. zonder daarvoor zelfs feitelijk ook maar iets te willen investeren?

Let wel: ik spreek natuurlijk niet over alle mensen als een geheel. Er zijn heus mensen genoeg die hard werken, die zich alle moeite getroosten om bewuster te worden. Alleen bij al die harde werkers vraag ik mij vaak weer af of zij, gezien de voortdurende interesse voor uitsluitend hun wet k, zij nog wel kunnen beseffen waarmede zij in feite bezig zijn.

Wanneer de harde werkers zich voortdurend hadden afgevraagd waarmede zij eigenlijk zo druk bezig zijn, zouden er mogelijk heel wat zaken nu niet bestaan waarvoor de hele wereld bang is. Zaken die er nu nu eenmaal bestaan, maar de mensen zo in paniek brengen dat zij, zoals gebruikelijk, met alle middelen beginnen te eisen dat anderen daar iets aan zullen gaan doen.

Leven is voor mij een kwartier van je eigen bestaan erkennen over wat het is. Niet een pogen het te zien als iets wat het volgens jou zou moeten zijn of worden en ook niet een vals beeld, waarbij je mogelijk voornamelijk streeft in de hoop dat anderen daar in zullen geloven.

Je leven beseffen betekent: jezelf zien, aanvaarden als datgene wat je werkelijk bent. Je bent zoals je bent. Klaar. En met die persoon die je werkelijk bent zul je ook moeten leven. Dan kun je niet van de wereld verwachten dat zij de veranderingen in zich aanbrengt die jij zo graag zou zien.

Jezelf aanvaarden zoals je bent betekent overigens wel dat je je ook mede verantwoordelijk gevoelt voor de wereld waarin je leeft - maar betekent dit dan in de stof niet, dat je dan ook mede aansprakelijkheid moet willen aanvaarden voor bestaande toestanden in die wereld waarin je leeft?

Kun je je van de gemeenschap en de mensheid eenvoudig losmaken door te zeggen: dit deel ervan behoort niet bij mij, van de rest wil ik echter blijven genieten en profiteren?

Kreten slaken is nogal gemakkelijk natuurlijk. Maar wanneer je iets zegt over je wereld, iets eist van je wereld, maak je het dan ook zelf waar? Ben je bereid de konsekwenties te aanvaarden van je verwerpingen, van je tegen de wereld zeggen dat zij dit zelf maar uit moet zoeken? Ben je bereid dan verder te leven zonder de vruchten van die beschaving, af te zien wat je aan steun en hulp binnen die maatschappij normaal geboden wordt?

Ik weet het niet zeker, maar mij dunkt dat de meeste mensen die hoge eisen aan anderen stellen of de maatschappij verwerpen juist daarin geen zin hebben.

Het is vreemd: op aarde heerst, zo zegt men, overal overbevolking. Toch zijn er nog voldoende gebieden waar overvloed van ruimte te vinden is voor aspirant kluizenaars. Waarom zijn die er dan niet?

Eenvoudigweg omdat zelfs degenen die de mensheid geheel menen te moeten verwerpen gelijktijdig zeggen dat zij niet zo gek zullen zijn om op die manier te gaan leven.

Maar waarom verwerpen zij dan gelijktijdig die menselijke maatschappij waarvan zij kennelijk de voordelen niet willen missen? Ik meen dat je mede de aansprakelijkheid moet aanvaarden voor de groep waar je bij wilt behoren en waarvan je de voordelen wenst te genieten.

Wanneer je als lid van een kerk erkend wilt worden en met de gelovigen als gelijkwaardig wilt leven, van mijn zijde geen bezwaar. Maar wanneer je dit dan niet kunt of niet aanvaardbaar acht, wees dan eerlijk genoeg om ook die kerk bonjour te zeggen en een andere weg en een andere gemeenschap te zoeken.

Je kunt lid zijn van een politieke partij. Best. Maar wanneer je het met de dingen die die partij doet niet eens kunt zijn dien je volgens mij niet te doen alsof, onder het motto dat het uiteindelijk jouw partij is en dat je stilletjes toch wel het een en ander kunt veranderen. Dan moet je duidelijk maken hoever die groep volgens jou met haar praktijken kan gaan voor je er genoeg van hebt en naar een andere groep vertrekt.

Wie eerlijk is zorgt er voor, dat men zijn inzichten en meningen kent. Kan men je niet overtuigen dat je ongelijk hebt, dan blijft er nog maar één enkele weg: trek je terug en zeg dat je het hier werkelijk niet mee eens kunt zijn.

Maar ja, dan wordt het leven zo moeilijk en alles is zo lastig. Er zijn natuurlijk heel wat mensen die zeggen dat zij u de eeuwige waarheid en vreugde wil brengen of het enig juiste sociale of economische systeem. Helaas voegen de meesten daaraan toe: aanvaardt ons

of wordt een kopje kleiner gemaakt, zodat je dan de eeuwige zaligheid wel op je eigen wijze moogt zoeken, maar eerst nadat je het stoffelijke leven verlaten hebt.

Hoe vreemd het ook moge klinken, het benadert de waarheid, zelfs indien men vaak niet de dood, maar sociale en andere nadelen biedt aan hen die niet wensen te gehoorzamen en mee te lopen.

Het gevolg is, dat er vreemde mentale bloeien bloeien in het menselijke ras. Er zijn zelfs mensen die er eerlijk van overtuigd schijnen te zijn dat de enige wijze om de mensheid werkelijk te verbeteren er in bestaat dat men alles doet om haar uit te roeien.

Vreemd. Wanneer je de mensheid uitroeit of de maatschappij ten gronde richt is er immers niets meer om te verbeteren? Maar kennelijk weigert men zover door te denken.

Weer anderen roepen uit, dat alle profiteren en alle omkoopbaarheid teniet gedaan moeten worden. Dergelijke mensen beschouwen zichzelf als de enig echte revolutionairen, mensen die alles over hebben voor de goede zaak. Zij vragen zich niet af of het dan juist is, dat zijzelf steeds weer in nieuwe luxe autos rijden, dat zij hun geroofde gelden niet alleen opmaken aan geweren, maar ook aan coctails, kaviaar en wat hun zinnen nog verder kan strelen.

toch zijn deze mensen bereid een ieder aan hun "idealen" op te offeren, zelfs zichzelf. Maar er is wel een voorwaarde aan verbonden: men wil alle offers brengen wanneer dit maar voldoende publiciteit oplevert en het nieuwe heldendom aan een ieder bekend wordt. Na.w.: hun werkelijk ideale levensdoel is vooral publiciteit.

Wat moet je als geest van dit alles denken? Wie in de sferen geleerd heeft om te leven met de waarheid omtrent eigen wezen en de relatie met al het andere, kan zich in dergelijke ontvluchtingen van de feiten niet meer zo gemakkelijk voegen.

En u denkt nu natuurlijk: o, hemeltje, daar begint het gezeur weer. Nu ja, denkt u dan maar dat wij nu eenmaal geesten zijn en sommige geesten zeuren nu eenmaal graag omdat zij nog niet zolang dood zijn dat zij dit al verleerd hebben.

Wanneer ik probeer uw wereld vanuit mijn geestelijk standpunt te benaderen zo kom ik steeds weer tot de konklusie dat de meeste mensen het drukste bezig zijn met de dingen die zij het minste nodig hebben.

De werkelijk zin van het leven is voor mij nu eenmaal de intensiteit van het beleven en het stellen van de daden waardoor je je eigen innerlijk beter gestalte geeft zonder daarbij de waarheid omtrent je eigen innerlijk te vergeten.

Of je die werkelijkheid van eigen beleven en ervaren nu vindt binnen het kader van hetgeen algemeen door anderen erkend wordt of daar buiten zal mij - vanuit mijn standpunt - verder een zorg zijn. Zolang je in alles je zelf maar bent en jezelf terug kunt vinden.

Ook draait men de zaken al te vaak om. Hoeveel mensen roepen niet uit dat zij zich verlaten gevoelen, dat de wereld hen niet lief heeft, niet aanvaarden wil? Mijn antwoord luidt: begin eerst eens die wereld lief te hebben en te aanvaarden zoals zij is. Mogelijk verandert er dan ook iets in je relatie met die wereld.

En hoe vaak hoor je overigens goed bedoelende mensen niet fluisteren dat zij al zo lang op zoek zijn naar een echte geestelijke waarheid? Soms klagen zij meer openlijk: ik ben al bij elke sekte geweest. Het is zo erg geworden dat ik zelfs in - sekten poeder heb moeten kopen om mij elke keer wanneer ik ergens wegliep mijzelf te kunnen reinigen voor ik ergens anders weer intrap.

Vraag je hen, wat zij dan alzo onderzocht hebben dan krijg je te horen dat zij eerst katholiek zijn geweest, vervolgens gereformeerd zijn geworden, daarna boeddhist werden wat hen echter te zijg was. Waarop men zich op de zen heeft geworpen, maar dat was weer te veeleisend en te lastig.

Daarna is men van zen overgegaan naar de bhagwan. Maar al dat dansen en je uitleven is op de duur ook al zo vermoeiend. Dus is men nu terecht gekomen bij de Jezus-people, want wanneer je daar maar hardgenoeg zingt een vreugdig een vroom gezicht trekt tilt men aan de rest niet zo zwaar.

Wat moet je aan met zulke mensen? De waarheid kun je toch niet zoeken bij een ander? Ik heb zo het gevoel dat een ieder die de waarheid wil gaan zoeken bij zichzelf dient te beginnen. De gehele waarheid is dan vaak, dat men de regels niet wil aanvaarden en daarvoor een rechtvaardiging probeert te vinden of, erger nog, dat men van mening is dat mensen geen behoorlijke kleren nodig hebben omdat men zijn eigen inkomen meer dan nodig heeft om aan de nodige heroine te komen.

Is dit laatste een feit, dan behoor je je niet te beklagen over de wereld die je niet wil aanvaarden, maar zul je zelf de keuze moeten maken: kleren of heroine, gemeenschap of eenzaamheid.

Zeker, het is treurig dat dergelijke mensen er zijn. Ik vindt het ook jammer dat men deze ontvluchting en verslaving probeert te gebruiken om te ontkomen aan de werkelijkheid omtrent zichzelf en de wereld. Kun je hen soms helpen, zo moet je dit zeker niet nalaten.

Maar moet je dan ook nog aanvaarden dat deze mensen aan jou en aan de gehele wereld verwijten wat zij in feite zelve aan zich aanrichten? Dan redeneer je ongeveer als iemand die zegt: je hebt nu wel vijf mensen doodgereden met je auto, maar jouw schuld is het niet, want je snelheidsmeter deed het niet.

Steeds weer valt mij op hoe men aan allerhande onbenulligheden alles probeert te wijten wat toch wel degelijk geheel of grotendeels tot de eigen aansprakelijkheden behoort.

Dat geldt zeker wanneer je naar een geestelijke waarheid zoekt. Daarbij moet je wel beginnen met een zoeken naar de waarheid omtrent jezelf omdat je anders eenvoudig niet verder kunt komen.

Er bestaat immers niets buiten je waarvan je met zekerheid kunt zeggen dat het geheel echt en waar is? Je neemt van alles wel een stukje als waar aan, zodat het past bij het beeld van de waarheid die je zelf het liefste verkondigt. Waarbij men vaak nog opmerkt: "ik geloof er natuurlijk niet helemaal aan, maar zoveel andere mensen zeggen het zo, dus iets zal er wel van waar zijn."

Wij hadden kort geleden nog iemand die overkwam. Wij zien de overgang nu eenmaal als een overkomen en beschouwen sterven zelfs vaak als een soort geestelijk overgeven.

Die persoon informeerde onmiddellijk "waar is de hemel?" Wij gaven als antwoord dat het ons zeer speet, maar dat die bij ons niet verkrijgbaar was tenzij men die zelf in zich droeg. Waarop werd geïnformeerd naar de hel, want daarvoor was die persoon in kwestie naar eigen zeggen erg bang. Wij "wanneer je die niet loslaat uit jezelf is die er ook niet".

Waarop de man informeerde: wat moet ik dan met jullie beginnen? "Wij wij terugkaatsten: met ons behoef je niet te beginnen. Begin eerst maar eens met jezelf. Waarop de kortlings overgegane zeer verontwaardigd reageerde en verwijtend vroeg: "hebben jullie dan geen gevoel voor verantwoordelijkheid?"

U lacht daar nu om. Maar geloof mij dat dit, zover het mogelijk is overgebrachte gedachten in korte woorden om te zetten, dit letterlijk zo is gebeurd.

Als geest vraag je je na dergelijke voorvallen af waarom de mensen op aarde nog steeds niet willen leren dat leven betekent "ervaren en daarnaast tenminste een heel klein beetje vertrouwen weten te krijgen in je zelf."

Maar ja, de meeste mensen vertrouwen kennelijk de wereld niet omdat zij zichzelf niet vertrouwen en zien het kwaad in anderen omdat zij weten dat het in henzelve bestaat.

Wij hebben iemand gehad - ik meen dat het een expastoor was, want die komen heus ook nog wel eens in het licht terecht - die opmerkte: Achteraf bezien kan ik begrijpen waarom Paulus meende dat het beter was om niet te huwen, maar dat het altijd nog beter was om te huwen dan te branden. Die man had een vuur in zichzelf dat hij wel enigszins kon sublimeren, maar waarvoor hijzelf toch als de dood was.

Waarop ik meende op te moeten merken: waarom geloven jullie dan in het celibaat? Ach, zo reageerde hij, wij aanvaarden dit waarschijnlijk gemakkelijker dan Paulus, omdat het voor velen onder ons eerder een formele dan een actuele kwestie is.

De man stelde het in feite heel goed: de meeste mensen bestrijden de fouten van anderen omdat zij daarmee tevens de fouten en kennis van fouten bestrijden die zij in zichzelf hebben.

Maar als je die kennis in jezelf aantreft zo zou je toch eerst

eens iets aan jezelf moeten gaan doen. Maar neen. Men verkondigt liever een "eeuwige" waarheid en praat zo anderen de verdoemenis in.

En knap vaak ook nog: "Kom bij ons en gij zult gered worden." De enige vraag is, waarvan je dan wel gered zult worden. Heel waarschijnlijk voornamelijk van een erkennen van de waarheid omtrent jezelf en de eeuwigheid.

Leuzen lijken mij soms wonderlijk onwerkelijk. Dan schrijft men: God heeft ook U nodig. En ik mij afvragen wat dat dan toch voor een god moet zijn, die je "nodig" heeft. Zeker, ik heb God nodig. Maar wanneer het omgekeerde werkelijk het geval zou zijn spreken wij toch zeker niet van een werkelijke god?

Nu ja, mensen reageren vaak vreemd. Men houdt zich bezig met leuzen als "ken uzelve". Daarop gaat men voor de spiegel staan, kijkt er eens in en mompelt: nou, dat valt nog best mee.

Volgens mij betekent dit "ken uzelve": leer eerst jezelf eens wat beter kennen en aanvaard wat je bent en kijk eerst daarna een stukje verder.

Wanneer je leeft en kunt aanvaarden wat je werkelijk, diep van binnen, bent en niet wat je aan de burens laat zien of aan je baas, want dat zijn heel andere zaken, betekent dit nog niet dat je daarmee eens een heel andere mens zult worden.

Wel betekent het dat de eindelijk je wereld wat meer in het juiste verband leert zien; en wanneer je die wereld in zijn juiste verband gaat zien en jezelf aanvaardt zoals je bent zie je ook opeens werkelijke samenhangen ontstaan, waar voorheen alleen maar onbegrip bestond.

Dan denk je als vanzelf: daar kan ik nog wel iets mee beginnen, maar daar kan ik mij verder beter buiten houden. Je gaat meer en meer bewuste keuzen maken in overeenstemming met je werkelijke wezen zijn.

Nu ja, de mensen houden niet zo erg van kiezen. De meeste mensen kiezen alleen wanneer zij eerst daartoe opgeroepen zijn. Tenminste wanneer het weer mooi genoeg is. Want wanneer het regent blijft men binnen onder het motto: uithalen doet het toch niet veel en nat worden is daarom overbodig.

Er zijn natuurlijk altijd wel een aantal fanatici die onder alle omstandigheden kiezen, zolang het een kiezen voor anderen betekent. Vreemde luidjes, die denken dat je de wereld kunt redden door een ander een gezag te geven zonder besef van de consequenties en in de overtuiging dat die ander zonder veel verdere moeite voor de kiezer dan wel even tot stand zal brengen wat deze voor zich begeert.

Ik ben van mening dat je om werkelijk te leven ook steeds weer zelf en voor eigen verantwoordelijkheid zult moeten kiezen, steeds weer. Voor mij bestaat er geen leven wanneer er geen keuze is.

Een keuze ide gebaseerd is op een enigszins werkelijke kennis omtrent jezelf is altijd een keuze die je voor jezelf kunt verantwoorden. Wat betekent dat je wat meer vrede kunt hebben met jezelf en zo uiteindelijk ook meer in vrede zult gaan leven met je wereld.

Maar ja, mensen zoals ik die steeds weer zie zijn wat dit betreft nogal tweeslachtig. Aan de ene kant zijn zij steeds weer bezig zichzelf innerlijk te verbeteren en aan de andere kant zijn zij bezig om de wereld "te genezen", wat in feite neerkomt op een zich schoonpraten tegenover zichzelf.

U niet hoor. U laten wij er buiten. Aanwezigen zijn van alle opmerkingen die wij maken uitgeloten tenzij zijzelf van een andere mening zouden zijn.

Maar dit meen ik eerlijk: kiezen in je leven betekent ook altijd weer iets opgeven. Ik denk dat de meeste mensen ook dit nog moeten leren. Door elke keuze die je iets maakt laat je iets achter. Ook kom je in een nieuwe situatie te verkeren.

Wanneer je nu eerst maar bewust en willende die situatie zelf gezocht hebt kun je ook in die situatie weer bewust verdergaan en nogmaals een nieuwe keuze maken die eveneens strookt met je eigen wezen.

Het gevolg is dat je naa enkele van die keuzen van jezelf gaat denken: ik ben toch beter dan ik dacht. Wat niet geheel juist is. Je bent niet werkelijk beter geworden, je hebt alleen een grotere eenheid met je ware ik bereikt dan je mogelijk achtte.

Voor mij is dit de werkelijke betekenis van elk "ken uzelve": bereik nu eindelijk eens een eenheid met datgene wat je innerlijk werkelijk bent en probeer op grond daarvan je verdere keu en te maken.

Mijzelve horende denk ik even, dat er een volkse filosoof aan mij verloren is gegaan toen ik overging. Maar ik was op aarde geen filosoof, maar eerder een driftkop. En wat dat is weet u wel.

Een driftkop is iemand die steeds zijn gebrek aan redelijke argumenten compenseert door onredelijke woede, waaronder hij dan prompt anderen laat lijden. Door deze zelfmisleiding werpt hij zich op als leider van degenen, die zichzelf misleiden t.a.v. zijn kwaliteiten. Maar stop, anders kom ik weer bij staatshoofden terecht en dat vinden meerderen dan niet zo leuk.

Weet u trouwens wat een staatshoofd is? Iemand die als kop het geheel vertegenwoordigd maar geen nek heeft die het hem mogelijk maakt zelf te draaien in de richting waarheen hij wil gaan.

En vindt een staat een heel grootste leider, dan is dit een staat die zelf te kleinzielig is. Je hebt dan te maken met een onbewust lichaam met een waterhoofd dat evenmin waa r kan maken wat het hoofd wil.

De pretenties van dit hoof en vooral de omgeving daarvan zijn nog het ergste. Waarom zoekt niet een ieder in de wereld juist die plaats voor zich te vinden waarop hij of zij juist kan functioneren? Ook al zou dat betekenen dat er heel wat meer asmannen komen en heel wat minder academici met baan en zonder verstand.

Maar ja, de wereld wemelt tegenwoordig van specialisten. En dat zijn gemeenlijk mensen die door op een enkel gebied zeer goed te functioneren anderen er van weten te overtuigen, dat zij op elk gebied wel gelijk moeten hebben. Waaraan deze specialisten dan het recht ontleenen alle anderen steeds maar weer te zeggen wat dezen moeten dulden en moeten doen.

Laat mij ook hier niet te ver op doorgaan, want anders worden er weer vele mensen nijdig. Vreemd: wanneer je de waarheid zegt worden er meestal meer mensen nijdig dan wanneer je liegt. Trouwens in uw land is boertigheid niet geliefd. Alles moet gedragen door een loodzware ernst zeker wanneer het op woorden aankomt. Mogelijk omdat men meent dat het dan gemakkelijker is in daden het tegendeel te doen van hetgeen men met vele zware woorden heeft gezegd.

Mijn onderwerp is het leven. Er is veel ellende in het menselijke leven, nietwaar? Onthoudt dan, dat je die ellende grotendeels kunt vermijden door jezelf te kennen en uit te gaan van hetgeen je reeds meent te kunnen.

Ook geestelijk geldt dat degene die nalaat alles geleidelijk op te bouwen altijd weer een punt bereikt waarop hij of zij terugvalt. En die terugval is dan zo verpletterend omdat men meende al zover te zijn gevorderd.

Probeer daarom alles in uw eigen leven bij voorkeur geleidelijk maar met een konstant tempo op te bouwen. Elke dag wat meer

mensenliefde, elke dag wat bewuster handelen enz.

Maar menseliefde schijnt ook al moeilijker te worden. Er zijn tenminste al heel wat dierenliefhebbers die menen dat je het dier beledigt wanneer je een mens een beest noemt.

Nu ja, je moet dan ook eerst een leren de mensen te zien voor wat zij werkelijk zijn. Het is natuurlijk gemakkelijker te werken met ideaalbeelden. Maar wanneer je stapje voor stapje je begrip voor de wereld en voor al wat er in jezelf leeft weet op te voeren zul je de mensen en ook de dieren heel anders gaan zien en beleven.

En wanneer je dit langere tijd weet vol te houden is de kans groot dat je uiteindelijk een innerlijk peil bereikt waardoor je eindelijk enigszins kunt gaan overzien wat leven voor je betekent.

En eerst wanneer je begint te beseffen wat dit leven werkelijk voor je betekent kom je zover dat je ook het grotere leven zover kunt benaderen dat er geen plaats meer is voor eindigheden, voor de dood, voor het leven in een klein en zeer beperkt wereldje.

Ik geloof heus, dat de meesten van u dit zelfs in dit leven nog wel kunnen bereiken. Maar sping nu niet ineens te ver. Gedraag je niet als een klein kind dat een kleinste maat goocheldoos heeft gekregen en nu meent op te kunnen treden in het grootste theater in de stad met meer sukses dan alle andere goochelaars.

Zo liggen de zaken nu eenmaal niet. Wij leren in de loop der tijden zeker wel enige trucjes. Maar zodra wij die dan gaan gebruiken om de wereld te verbluffen tasten wij gelijktijdig onszelf aan in onze verdere mogelijkheden.

Gebruiken wij echter het inzicht en de vaardigheid die wij verwerven steeds weer om nog wat meer vaardigheid en inzicht te verkrijgen dan behoeven wij op een gegeven ogenblik niet meer aan anderen te laten zien wat wij kunnen. Zelfs al doen wij dan soms wonderen.

Wanneer wij die wonderen kunnen doen en ons daarop niet meer voor willen laten staan zijn wij eindelijk zover gekomen dat wij de geestelijke werkelijkheid en de zin van geestelijke waarheid in ons beter kunnen laten functioneren.

Wij weten dan dat wij niet wezenlijk meer zijn, maar alleen wat meer bewust dan al degenen, die zover nog niet gekomen zijn. Wat in uw ogen wel een rare geschiedenis zal zijn. Maar leven betekent naar ik eerlijk geloof vooral:

Veel door de vingers leren zien. Dan komt er een ogenblik dat de fouten van anderen je niet meer zo sterk beroeren en je, door de vingers ziende wat nog steeds mis is, zoveel goeds en bruikbaar ontdekt dat je oprecht kunt zeggen: dit is de weg en de rest gaat mij niet aan.

Dan bouw je een harmonie op en gaat begrijpen hoe de harmonie en het innerlijke evenwicht in feite het enige belangrijke zijn. Al het andere is voor jou niet meer iets om te bestrijden, maar een tekortkoming die door jou, alleen reeds door steeds meer en beter te zijn kan worden opgeheven.

En dat was dan mijn filosofietje. Mogelijk maakte ik fouten. Het is ook moeilijk voor mij om alles uit uw wereld nu te begrijpen. Daarvoor ben ik mogelijk net iets te lang reeds weg uit die wereld.

Toch heb ik geleefd en leef ik, anders, nu nog. Achter alles wat ik u over het leven heb gezegd durf ik dan ook geheel te staan.

Goeden avond.

d.d. 15 april 1983

(tweede onderwerp bekort, alles teruggebracht tot schrijftaal.)